

2. 30 ปี ศิลปะแสดงสด ในประเทศไทย

30 Years of Performance Art in Thailand

- ภาพรวมทางสังคม การเมือง อันเดียวกันกับเพื่อนบ้านอุซาคเนย์ การสังเกตการณ์ในด้านลึก ถึงแนวคิดที่วิวัฒน์มาท่ามกลางการเคลื่อนไหวศิลปะแสดงสด คำถาม หากว่าสภาพบ้านเมืองไม่เป็นไปแบบนั้น วิวัฒนาการทางศิลปะของเราจะเป็นแบบที่เป็นอยู่หรือไม่ การเมืองและสภาวะทางสังคมสร้างแรงกดดัน ทำให้ศิลปิน/ปัญญาชน ดิ้นรนหาหนทางผลักดันการเคลื่อนไหวทางปัญญา ให้ก้าวรุดหน้าไป ในทิศทางที่เปิดเสรีภาพให้มากขึ้นเรื่อย ๆ มันเป็นกระแสที่สวนทางกันเสมอ (dialectical process)
- แคมลงมาภายในวงการศิลปะ ก็เกิดกระแสศิลปะแห่งอนาคต เป็นชนกลุ่มน้อย ในสังคมเล็ก ๆ ของศิลปะ ศิลปะแห่งอนาคต ตั้งคำถามกับศิลปะที่เป็นมาและเป็นอยู่ เราไม่ได้ต้องการประวัติศาสตร์ แต่เราศึกษาประวัติศาสตร์เพื่อมองหาสิ่งที่เรายังไม่รู้จัก วัตถุดิบ กระบวนการสร้าง แฟชั่น เทคโนโลยี รวมกันเป็นความรู้ใหม่
- ศิลปะนอกระบบ ทศวรรษที่ 70 (แนวทางศิลปะเพื่อชีวิตศิลปะเพื่อประชาชน) – ภาพการแสดงแนวร่วมศิลปินฯ ปี 2518 สัก 2-3 รูปก็พอ
- เวทีสมัยยุค 80 เป็นความสอดคล้องต่อกัน ในรอยต่อรัฐเผด็จการสู่ประชาธิปไตย และ อิทธิพล Globalization: ถนนหนังสือ, เกสรพลาซ่า, อมรินทร์พลาซ่า, บราวน์ชูการ์, เฮมมิ่งเวย์, พัฒน์พงษ์/ชอยคาวบอย/นานา, วงบัตเตอร์ฟลาย, แจ้ ดนุพล แก้วกาญจน์, ปานศักดิ์, สมาคมฝรั่งเศส, การกลับมาของคาราวาน/เพลงเพื่อชีวิต และ Visit Thailand Years
- เอเชียโทเปีย ปลาย 90 จากสวนสราญรมณีสู่นานาชาติ-ฯลฯ ความต่อเนื่องของการเคลื่อนไหวจากหอศิลปะพีระศรี มาสู่ศูนย์บ้านดึก – LIVE ART และ เอเชียโทเปีย ในเวลานี้ – อะไรจะเกิดขึ้นต่อจากนี้ไป (ในช่วงนี้อาจจะมีการเล่าถึงการเคลื่อนไหว ของตัวเราเอง ระหว่างปี 1988-1992 ที่เป็นงานแสดงที่เชียงใหม่, ชุดเดินทางสร้าง earth works, งานที่บาห์ลี, ออสเตรเลีย และ NIPAF ปี 96 หลังจากนั้นก็มี เปี้ยก-ปิว, จอน ใต้ไป NIPAF เริ่ม connection ทางโปแลนด์ วสันต์, ไพศาล และ performance conference ปี 1997 ที่วังสวนผักกาด)
- แลกเปลี่ยนกับศิลปินไทย เพื่อเข้าใจถึงความหลากหลาย มุมมอง และแนวโน้มของการเดินทางต่อไป ของศิลปะแสดงสดในประเทศไทย